

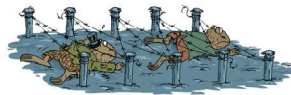
De Paddentrek

Ssssstttt ... Hier snurkt een pad. Leif de pad. Het zijn de laatste minuten van zijn lange winterslaap. Nu beseft hij het nog niet, maar straks begint hij aan een levensgevaarlijk avontuur. Langs gulzige ratten en pikkende reigers. Over dodelijke asfaltbanen die verworpen zijn tot massagraf. Moedige Leif zal het allemaal trotseren. Want tijdens de Grote Paddentrek wordt hij voortgedreven door iets wat sterker is dan al die gevaren samen: Liefde. En Lust, dat ook.

Het is valavond, begin maart. De eerste zachte avond van het jaar, boven de 7 graden Celsius, met een miezerregentje. Dé signalen voor Leif en tienduizenden soortgenoten om te ontwaken uit een lange winterslaap. Drie maanden lagen ze in hun hol onder bladeren of een houtstapel, nu worden ze allemaal tegelijk wakker en begint de jaarlijkse Paddentrek.

Het instinct van Leif zegt niet: eten. Nee, zijn instinct zegt: zoek een lief. Plant u voort. Dus gaat Leif op pad, naar een plek waar veel padden zijn: de dichtstbijzijnde poel. Hoe hij de weg kent, is niet helemaal duidelijk. Volgens sommigen kan Leif algen ruiken, anderen menen dat hij afgaat op gekwaak van collega's. In elk geval: Leif waggelt in rechte lijn, wel anderhalve kilometer ver.

De weg staat vol obstakels: muren, hekkens, schuinoplopende moestuinbakken, trottoirranden, ... 'No problemo' voor Leif. In een ware paracommandostijl wurmt hij zich overal over en doorn steeds sneller vooruitgedreven door liefde en lust. Mannetjes starten hun trek iets vroeger en doen er ook langer over. Want ze stoppen onderweg, om te zoeken naar de vrouw van hun dromen.

Je moet weten: Leif loopt nogal geil - wat wil je, na drie maanden. Hij omklemt alles wat op zijn pad komt: een vis, een mannetjeskikker, zelfs een mensenvinger die hem wil aaien. Maar dan plots, in het maanlicht, staat ze daar: heerlijk plomp, prachtige wratten, een ideale twee centimeter groter dan hem. 'Wat een wijf', denkt Leif. Hij spant zijn sterk gespierde voorpoten op en omklemt zijn lief - hij ontwikkelde daarvoor zelfs speciale paarkussentjes, voor extra grip. Niet dat hij nu al gaat paren, nee, dat gebeurt straks pas. Leif laat zich gewoon meevoeren naar de poel. Weinig galant, wreed gemakkelijk.

'Allez! Lopen!' Leif spoort zijn lief aan. Van overal komen ze, de natuurlijke vijanden: bruine ratten, bunzings, reigers, .. Zeker nu - in paarhouding - zijn Leif en zijn lief extra kwetsbaar. Tijdens hun vlucht zien ze talloze lijken van padden op elkaar, vermoord tijdens de seks - of beter: het voorspel. Alleen hun koppen zijn onaangeroerd, want achter hun ogen zit een gif waar enkel de egel immuun voor is.

Ze zien nog iets geeks: een geleiachtige brij, die hen vaag bekend voorkomt ... 'Oh, verschrikkelijk!', gilt het lief plots. Haar moederinstinct speelt op. Want het zijn eitjes, pas uitgebraakt door een rat. Die had net een zwangere pad opgevreten. De eitjes zwellen dan op tot een klomp, liggen verschrikkelijk zwaar op de maag en komen er uiteindelijk weer uit. Heksensnot.

Reigers en ratten zijn niet het grootste gevaar. Het gevaarlijkste zijn die moordende asfaltwegen. Stel u dat eens voor: een weg van zeven meter breed, daar doet een pad twintig minuten over. Jongere padjes zelfs een halfuur. En intussen razen auto's, vrachtwagens, tractoren, fietsers en brommers over en langs hen heen. Een loterij is het. Massagraven, overal.

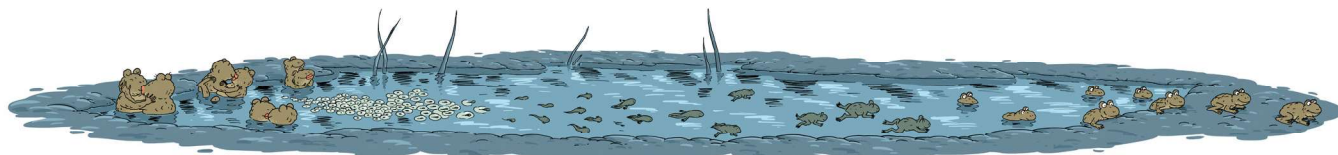
Leif coördineert zijn lief: 'Go!', 'Stop!', 'Pas op, links!'. Ze moeten niet alleen vermijden dat ze platgereden worden, ook de luchtverplaatsing van voorbijrazend verkeer kan hen wegkatapulteren of tegen het chassis van de wagen aanzuigen. Dus Leif klemt zijn armen nog steviger vast. Niet uit liefde, hé. Uit overlevingsdrang.

Er is maar weinig waar Leif - of beter, zijn lief - niet over geraakt. Maar het gladde textiel van een scherm dat in de volgende berm is neergezet, is een hindernis buiten categorie. Er zit niets anders op dan erlangs te gaan kruipen in plaats van rechtdoor, en dan ... een welgemeende padverdorie. Ze zitten vast. In een emmer die een vrijwilliger hier heeft ingegraven om amfibieën tijdens hun trek het vege lijf te redden.

Elk jaar gaan duizenden vrijwilligers in deze periode dagelijks op pad (nou ja) om de ingegraven emmers te controleren en de amfibieën veilig naar de overkant van de weg te brengen. Op andere locaties worden de padden, kikkers en salamanders van de straat 'geraapt' en overgezet. Elk jaar worden zo op bijna 300 plaatsen overzetacties georganiseerd, goed voor bijna 300.000 geredde amfibieën. Jammer genoeg worden er ook tienduizenden padden doodgereden. En dat zijn dan nog maar enkel de officiële verkeersdoden. Zonde. Dzju toch.

De gewone pad is veruit de meest overgezette amfibie, op twee staat de bruine kikker, op drie de Alpenwatersalamander. En dan zijn er ook nog een stuk of wat rugstreeppadden, heikikkers, kamsalamanders en vuursalamanders. Behalve het klassieke scherm worden ook paddentunnels aangelegd, waardoor de beesten zelf veilig de weg onderdoor kunnen. Zonder zebrapad dus.

Eindelijk, ze zijn er. Bij de poel. Het lief smijt Leif van haar rug, rekt zich uit en legt haar eitjes in het water. Een lang snoer, goed voor 3.000 tot 8.000 eitjes die Leif direct bevrucht. En dan? Dan gaan de twee uiteen, elk hun weg. Om zich een hele zomer vol te vreten tot de volgende winterslaap.

Ergens in juli of augustus komen honderden kleine Leifjes, amper één centimeter groot, bij vochtig weer uit het water. Het lijken wel kleine regendruppeltjes. Net alsof het padjes regent. Vader Leif maakt dat allemaal niet mee. Die ligt ergens op zijn gemak in de schaduw, een sappige kever te verteren. Burps.